

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 5T/86/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121011745
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Fújerík
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121011745.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Jurajom Fújerikom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.05.2022 v Prešove takto

rozhodol:

Obžalovaný
H. N., nar. XX.XX.XXXX S. A.P., H. N. Y. Č.. XXX, P. A.,

uznáva sa za vinného, že

dňa 21.10.2020 v čase asi o 18.30 hod. v obci Y., okres A., počas návštevy v dome č. 135, zo zábavy prostredníctvom mobilného zariadenia Z. B. V., L.: XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartou s telefónnym číslom XXXXXXXXXXXX od spoločnosti P. Z., Z..F.P., ktorého je používateľom, vyhotovil záznam z detského pornografického predstavenia a prostredníctvom prístupu na sociálnej sieti T., kde sa prihlásil pod profilom „mojamenom.nerjes.1“, zdieľal videosúbor, živé vysielanie pre všetkých v jeho kontaktoch, na ktorom bolo vyobrazené zjavne maloleté dieťa mužského pohlavia, identifikované ako Z.. N., D.. XX.XX.XXXX, ktoré nahé tancuje, plniac pokyny obvineného, aby tancoval, kameroval pohlavný orgán maloletého a vyzýval ho, aby povedal, „Rómovia, zjedzte mi penis“. „Obráť sa“. Smiech. „Spievaj“, na čo maloletý počas tanca rukami sa chytal za penis a vystavoval zadnú časť tela, pred neurčeným počtom prítomných osôb, čím obžalovaný využil takúto situáciu na zneužitie dieťaťa na uvedený účel,

t e d a

- zneužil dieťa na výrobu detskej pornografie, detského pornografického predstavenia a čin spáchal na dieťaťi mladšom ako dvanásť rokov,
- sprístupnil detskú pornografiu a čin spáchal verejne, použitím počítačovej siete,

č í m s p á c h a l

zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom rozširovania detskej pornografie podľa § 369 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 368 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu podmienčne o d k l a d á a zároveň u k l a d á probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. f/ Trestného zákona súd zároveň u k l a d á obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodeným Z.P. N., D.. XX.XX.XXXX, N. Y. XXX, P.. A. V. F. N., D.. XX.XX.XXXX, N. Y. XXX, P.. A..

Podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Trestného zákona súd zároveň u k l a d á obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd u k l a d á obžalovanému trest prepadnutia veci - mobilného telefónu zn. Z. B. V., L.: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, L.: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Prešov podala na Okresný súd Prešov dňa 11.11.2021 obžalobu pod sp. zn. 1Pv 40/21/7707 -43 na obžalovaného H. N. pre skutok, ktorého sa mal tento obžalovaný dopustiť tak, ako je tento skutok uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku a ktorý prokurátorka v podanej obžalobe právne kvalifikovala ako zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a ako zločin rozširovania detskej pornografie podľa § 369 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (v obžalobe omylom uvedené ako prečiny).

Po prednese obžaloby prokurátkou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.05.2022 bol obžalovaný H. N. na tomto hlavnom pojednávaní poučený o tom, že ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, môže urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Po tomto poučení urobil obžalovaný vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, a to, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu v obžalobe prokurátora kladie za vinu. Na to súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku a obžalovaný na všetky položené otázky odpovedal „áno“. V zmysle § 257 ods. 6 Trestného poriadku súd zistil stanovisko prokurátorky a poškodených, ktorí navrhli vyhlásenie obžalovaného o vine prijať. Následne súd vyhlásenie obžalovaného H. N. o vine zo spáchania stíhaného skutku, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, keď ho právne posúdil zhodne tak, ako bol posúdený v podanej obžalobe, podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal, nakoľko na podklade dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní a v kontexte priznania obžalovaného v prípravnom konaní súd nemal pochybnosti o vine obžalovaného. Následne v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku súd rozhodol, že sa na hlavnom pojednávaní vykonajú len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a na hlavnom pojednávaní súd v rámci dokazovania prečítal obsah listinných dôkazov.

Preto súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine, bez ďalšieho dokazovania ohľadom jeho viny, uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom obžalovaný v skutkovej vete opísaným konaním zneužil dieťa na výrobu detskej pornografie, detského pornografického predstavenia a čin spáchal na dieťati mladšom ako 12 rokov a zároveň sprístupnil detskú pornografiu a čin spáchal verejne použitím počítačovej siete, čím naplnil všetky znaky zločinu výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a zároveň aj zločinu rozširovania detskej pornografie podľa § 369 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Z hľadiska subjektívnej stránky súd konanie obžalovaného posúdil ako konanie v priamom úmysle, pretože obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je ochrana intimity dieťaťa /§ 15 písm. b) Trestného zákona/.

Z odpisu Registra trestov SR týkajúceho sa obžalovaného H. N., generovaného elektronicky ku dňu 11.05.2022 vyplýva, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný. Obec Y. ho vo svojej správe o povesti vypracovanej dňa 11.08.2021 hodnotí všeobecne s tým, že na obžalovaného zo strany občanov obce neboli podané žiadne sťažnosti a nebol ani riešený komisiou verejného poriadku. Obec poukázala na nepriaznivé sociálne pomery v rodine, ktorá je rovnako ako obžalovaný v hmotnej núdzi. Zo správy T.

D. Z. A. M.. V.. F. A. vyplýva, že obžalovaný nebol hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení a nie je ani vedený na ich psychiatrickej ambulancii. Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát priestupkovo postihnutý a to v oboch prípadoch za priestupky proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, kedy sa dňa 27.04.2017 dopustil krádeže protisnehovej zábrany a dňa 18.06.2018 poškodil dvere a okná v objekte základnej školy.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súd zvážil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

U obžalovaného súd zistil dve poľahčujúce okolnosti. Prvou z nich je, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život /§ 36 písm. j) Trestného zákona/. Súd pri priznaní tejto poľahčujúcej okolnosti vychádzal z toho, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný a aj z miesta bydliska neboli zistené skutočnosti svedčiace o narušovaní pravidiel občianskeho spolunažívania alebo inej formy protiprávneho konania. Dva priestupky vyplývajúce z registra priestupkov sú drobného majetkového charakteru a nie sú druhovo súvzťažné k trestnej činnosti, ktorá je predmetom prejednávanej trestnej veci. Preto len na základe týchto dvoch priestupkov súd nekonštatoval nevedenie riadneho života. Druhou poľahčujúcou okolnosťou, ktorú súd obžalovanému priznal, že skutočnosť, že obžalovaný sa ku skutku priznal a skutok aj v poslednom slove prednesenom na hlavnom pojednávaní úprimne oľutoval /§ 36 písm. l) Trestného zákona/. Hoci obžalovaný spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých (za použitia § 127 ods. 2 Trestného zákona), uvedená skutočnosť však sama o sebe neznamena existenciu poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. d) Trestného zákona, nakoľko k tejto základnej zákonnej podmienke veku nepristúpila ďalšia kumulatívna podmienka potrebná na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti, a tou je vplyv tohto jeho veku na jeho rozumovanú alebo vôľovú spôsobilosť. Obžalovaný, hoci je mladým človekom a mohol konať v „mladíckej nerozvážnosti“, musel vedieť, že takéto konanie je nezákonné ale napriek tomuto toto dielo vyhotovil a šíril. Na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by svedčil o opaku, a teda, že by bola ovplyvnená jeho vôľová alebo rozumovaná vyspelosť.

Na strane druhej súd u obžalovaného zistil existenciu jednej priťažujúcej okolnosti, a to, že obžalovaný spáchal viac trestných činov /§ 37 písm. h) Trestného zákona/. Súd zdôrazňuje, že oba zločiny boli obžalovaným spáchané v jednočinnom súbehu, pretože obžalovaný jedným konaním zneužil dieťa na vyhotovenie detského pornografického diela a rovnakým konaním a to tým, že zabezpečil priamy prenos nahrávky, toto dielo aj sprístupňoval. Z uvedeného dôvodu teda neboli splnené podmienky na uplatnenie asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorá vyžaduje spáchanie dvoch alebo viacerých skutkov. V zmysle Stanoviska č. 1/2011 Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 104/2009 prijatého dňa 14.06.2010 vyplýva, že pojem „viac“ v slovnom spojení „viac trestných činov“ v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona a pojem „dva a viac“ v slovnom spojení „dva a viac trestných činov“ podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona sú synonymom a ustanovenie § 37 písm. h) Trestného zákona je v tomto rozsahu potrebné vykladať tak, že spáchanie zbíhajúceho sa trestného činu v súlade so zásadou „ne bis in idem“ vyjadrenou v ustanovení § 38 ods. 1 Trestného zákona sa nepoužije ako priťažujúca okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona /§ 41 ods. 2 Trestného zákona/. Z uvedeného teda vyplýva, že spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa uvedeného ustanovenia. Okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby sa tak môže vzťahovať nielen na osobitnú časť Trestného zákona (v jeho príslušnom vyššom odseku) ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona, napríklad použitím asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Ak je potom takto použitá, k čomu ale nedošlo v tomto prípade, jej duplicitnému

použitíu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Nakoľko obžalovaný spáchal dva trestné činy, súd ukladal úhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona a to podľa tohto zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, a tým je zločin výroby detskej pornografie v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 368 ods. 2 Trestného zákona, pri ktorom Trestný zákon stanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody od 7 rokov až do 12 rokov. Pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami 2:1, súd v zmysle § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona postupom podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona vyššie uvedenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody upravil tak, že znížil jej hornú hranicu o jednu tretinu a pri ukladaní trestu vychádzal z takto upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody od 7 rokov až do 10 rokov a 4 mesiace.

Európsky súd pre ľudské práva ale aj Ústavný súd SR vo svojej judikatúre zameranej na otázky trestu pre páchatel'ov trestných činov vždy konzistentným spôsobom zdôrazňuje princíp proporcionality, ktorý predstavuje spravodlivé vyváženie medzi jednotlivými záujmami spoločnosti, ktoré sa pri ukladaní trestu uplatňujú v kontexte garancie základných práv a slobôd jednotlivca a sledovaným účelom trestu. Trest ukladaný v trestnom konaní vo všeobecnosti predstavuje najzávažnejší zásah do práv jednotlivca a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia, čo musí mať súd pri jeho ukladaní v zmysle princípu proporcionality na zreteli. Preto trest vo všetkých svojich aspektoch, či už výchovnej alebo represívnej stránky, prípadne oboch týchto aspektoch musí byť vyvážený a musí rovnako mať tak výchovný ale aj odstrašujúci cieľ. Trest nemá byť odplatnou za spáchaný trestný čin a musí byť uplatňovaný len v nevyhnutnej miere tak, aby bol páchatel'om pociťovaný ako trest spravodlivý, pretože iba taký môže mať reparatívny účinok nielen na správanie páchatel'a ale aj na spoločnosť, ktorá je tiež nepriamo adresátom tohto trestu. V zmysle zákonnej požiadavky primeranosti trestu musí byť trest úmerný spôsobenému následku a nemôže byť ukladaný mechanicky, bez uváženia všetkých okolností prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu vyplýva aj zákaz akéhokoľvek exemplárneho potrestania páchatel'a. Trest nesmie byť prejavom neprímeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi, pričom neprímeraný trest nemožno považovať za trest spravodlivý. U páchatel'a neprímeraný trest vedie k zatrpknutosti, pretože taký trest musí nutne považovať za nespravodlivý. Primeranosť trestu je tiež nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovného účelu trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako nevyhnutného následku protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktoré je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu tak musí byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam prípadu (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To 22/2021 zo dňa 01.12.2021).

Obžalovaný je mladým človekom, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný a žije usporiadaným rodinným životom. Je zrejmé, že obžalovaný, hoci si bol vedomý svojho konania, si neuvedomil všetky následky, ku ktorým môže dôjsť a jeho konaním aj došlo a vysokú nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť, najmä riziko pre samotné dieťa z pohľadu ohrozenia jeho dôstojnosti a narušenia jeho intimity. Obžalovaný sa tohto konania dopustil čiastočne pre zábavu, pričom nebol zistený žiaden sexuálny alebo zisťný motív pre toto jeho konanie. Podstatnou zložkou trestu pri tomto páchatel'ovi, akým je aj obžalovaný, je výchovný účel trestu, pričom je treba dať do popredia tiež preventívny účinok trestu z pohľadu individuálnej prevencie, teda aby si obžalovaný uvedomil závažnosť svojho konania a v budúcnosti sa takého konania vyvaroval. Uloženie trestu odňatia slobody hoci aj na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby by bolo pre tohto obžalovaného aj vzhľadom na okolnosti prípadu a jeho osobu neprímerane prísne a pre ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného podľa presvedčenia súdu postačuje aj trest kratšieho trvania. Preto súd dolnú hranicu trestu za splnenia podmienok uvedených v § 39 ods. 1 Trestného zákona mimoriadne znížil a pri zachovaní limitu mimoriadneho zníženia v zmysle § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, ktorý zodpovedá všetkým aspektom ukladania trestu a vyjadruje aj závažnosť konania obžalovaného v tomto konkrétnom prípade.

Nakoľko obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný a je ešte vo veku blízkom veku mladistvých, aj vzhľadom na postoj obžalovaného k trestnej činnosti, ku ktorej sa priznal a jej spáchanie aj úprimne ľutuje, súd výkon tohto trestu podmiennečne odložil, nakoľko má za to, že účel trestu, ktorý už súd vyššie deklaroval je možné dosiahnuť aj bez bezprostredného výkonu trestu odňatia slobody. Obžalovaný nie je kriminálne narušeným jednotlivcom a v jeho prípade sa jedná o prvý trestný čin. Zároveň s podmiennečným odkladom súd v zmysle § 51 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním, ktorý vyplýva z výšky uloženého trestu odňatia slobody a dĺžku skúšobnej doby určil na tri roky. Takto určená skúšobná doba je z pohľadu súdu primeraná na to, aby obžalovaný mohol spôsobom svojho života preukázať, že prejednávaná trestná činnosť bola ojedinelým vybočením z riadneho spôsobu života, ktorý doposiaľ viedol a v budúcnosti sa podobného správania bude vyvarovať. V rámci probačného dohľadu súd uložil obžalovanému povinnosť sa ospravedlniť rodičom poškodeného, pretože maloletý poškodený, do ktorého práv na súkromie obžalovaný vážnym spôsobom zasiahol, by vzhľadom na svoj vek nebol schopný pochopiť význam ospravedlnenia (a možno skutku ako takého). Rodičia, ako jeho zákonní zástupcovia sú preto z pohľadu súdu druhým poškodeným subjektom, pretože obžalovaný zasiahol do práv ich dieťaťa a tým aj do ich práv na pokojný rodinný život a súkromie a to spôsobom, ktorý sa dotýka intimity ich syna. Preto súd považoval ospravedlnenie obžalovaného za povinnosť primeranú charakteru trestnej činnosti a následkom, ku ktorým v nemajetkovej sfére rodičov dieťaťa došlo. Okrem toho obžalovanému uložil povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve. Uvedená povinnosť podľa presvedčenia súdu vytvorí priestor na to, aby obžalovaný získal náhľad nad svojím konaním a v budúcnosti sa mu vyvaroval, čím je naplnený preventívny účel trestu.

Okrem toho súd uložil trest prepadnutia veci, a to mobilného telefónu, prostredníctvom ktorého bol tento trestný čin spáchaný.

Nakoľko poškodení si náhradu škody v tomto konaní neuplatnili, súd o škode týmto rozsudkom nerozhodoval.

Poučenie:

Poučenie: Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Prešov. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.